

Engel Ne?

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (57.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Dünya ve ahiret için kaynağımız Kur'an'dır, diyoruz. Allah'ın izniyle Kur'an, cennet rehberimiz olduğu gibi cennete gideceğimiz dünyamız da kahrını çekmeye değer, hayatımızı burada devam ettirmemize yarar hâle Kur'an'la gelecektir.

Bu asırda yaşayan müminler olarak, Kur'an-ı Kerim'i en çok okuduğumuz zamadayız. On binlerce Kur'an merkezi var; ama Kur'an nesli ufukta henüz görünmüyor. Kur'an, onu okuduğumuz hâlde henüz amel ettiğimiz ve şefaathimiz olmakta hak ettiği yeri bulmuş değil.

Beyhakî'nin Şuabu'l-İman isimli kitabından 1900. hadisi sizinle okumak istiyorum. Bildiğiniz gibi hadis, Efendimiz aleyhisselamın sözlerine deniyor. Aynı zamanda bir sahabinin o döneme ait hatırasına da denir hadis.

Abdullah ibni Urve ibni Zübeyr, Ebu Bekir radiyallahu anhanın kız tarafından torunudur. Aişe annemizin ablası Esmâ radiyallahu anhuma, Zübeyr ibni Avvam radiyallahu anhanın hanımıydı. Onun oğlu Urve, Urve'nin oğlu Abdullah.

Esmâ radiyallahu anha, bilhassa hicretle ilgili hatıralarda adı çokça geçen bir sahâbi hanımdır. Abdullah, ninesi Esmâ'ya, ashabın Kur'an'ı nasıl dinlediğini sormuş. O da demiş ki: "Yavrum, tam da Allah'ın onları tarif ettiği gibiydiler. Kur'an dinlerken gözleri yaşarır, ciltleri (derileri) ürperirdi." Abdullah demiş ki: "Nineciğim, ben mescitte bazı müminler görüyorum; Kur'an okuduğu zaman bayılıyorlar."

Esmâ validemiz, Kur'an okunurken bayılan Müslümanlar'a ait bu haberi duyunca, "Eûzü billâhi mine'ş-şeytânî'r-racîm" demiş.

Bu olayı biz dinleseydik, "Maşallah" derdik, "Kur'an adamı ne hâlde sokmuş..." Ama Esmâ radiyallahu anha, istiaze ile karşılıyor. Yani Allah'a sığınıyor bu hâlden.

Kur'an derdiyle dertlenmiş genç kardeşlerim,

İyi düşünülduğünde bu ifadeden hiçbir şey çıkmıyor gibi görünüyor. Ama Ebu Bekir'in kızı Esmâ radiyallahu anhuma Kur'an'ı, bayıltan değil göz yaşartıp hareket ettiren bir kitap olarak anlıyor. Bir mümin Kur'an dinlediğinde gözü yaşarır, kalbi rikkate gelir, elleri-ayakları titirse o kişi Kur'an emretti diye bir şeyler yapar. Bayılan ise çevresindekilerin başına dert olur yalnızca. Allah, bayılmayı değil kalbin rikkate gelmesi ve gözlerin yaşarmasını istiyor: تَرَىٰ أَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ

Gözü yaşaran ve tüyleri diken diken olan kişi meydanlara çıkar, teheccüde kalkar, kütüphaneye-cemaate koşar.

Dinimizin, Kur'an okurken bayılan kimse için günahkâr olduğu yönünde bir hükmü yok. Ama Esmâ gibi bir kadın, Kur'an dinlemekten daha başka bir şey anlıyor. Hareket ettiren bir Kur'an istiyor.

Bugün bizler, bülbül gibi sesi olan hafızlardan teknolojinin de katkısıyla Kur'an dinlediğimiz bir zamanda yaşıyoruz. Ağlamanın bini bir para; bayılmalar, dökülmeler, tekbirler... Esmâ radiyallahu anha bu sahneleri görse, "Eûzü billâhi mine'ş-şeytânî'r-racîm"den sonra bir de Cin suresini okurdu herhâlde.

Özellikle genç kardeşlerimizi, Esmâ validemizin bu derin tefekkürünü kavramaya davet ediyorum. Kur'an ne için okunur ve ne için dinlenir? Bir müzik gibi duygularımızı depreştirsin diye değil. Duygularımızı depreştirmek ama ondan önce imanımızı hareketlendirmek için.

Dinlediğimiz bir aşr-ı şerif, eğer Allah'a imanımızı bir adım ileri götürmüyorsa, günlük çalışmalarımızı yarım saat artırmıyorsa biz ne dinledik öyleyse? Gerçi Esmâ radiyallahu anha bir de duysaydı ki bizim aşır okuyanlarımız, bin euroya okuyorlar...

Kur'an'la aramıza neyin girdiğini merak etmeliyiz. Cinleri hareket ettiren Kur'an, kulağına ezanlar okunmuş çocuklar olduğumuz hâlde bizi neden hareketlendirmiyor?

Allah'ın önüne hangi özrü götüreceğiz bunun için? Belki seksen sene önceki nesil, Kur'an'ın yasak olduğunu söyleyebilecekler ve ola ki özürleri kabul görür. Biz ne diyeceğiz; onlarca ilahiyat fakültesinde, yüzlerce tefsir uzmanının bulunduğu topraklarda yaşıyoruz.

Ürperen kalp ve yaşaran gözden sonra hareket eden dil-el-ayak-vakıf-dernek... olmalıydı. Esmâ radiyallahu anha validemizin gönlündeki Kur'an anlayışı buymuş.

Rabbimizin önümüze açtığı, Kur'an'la buluşma bolluğu ve bir önceki neslin hayal edemeyeceği kadar Kur'an fırsatlarını Rabbimizin Kur'an nimeti olarak tefekkür etmemiz ve refleks olarak ortaya koymamız gereken amellerimizle karşılaştırmamız gerekiyor. Eğer Kur'an'ımızın onca azametine rağmen, zihinlerimiz ve günlük hayatımızla mesafesi bu engellerden dolayı bir türlü aşlamıyorsa ve hayat rehberimiz olan Kur'an'ımızı bir kenara bıraktıysak -nasıl döndüğünü değil- dünyanın neresi olduğunu bile anlayamayız.

Dünyayı ellerinde çeviren nesil, Rüstem'in karşısına dikilip elindeki bastonu bir çobanın diğeriyle konuşmasını andırır gibi ayağının altındaki saray çinilerine vuran adam gibi olanlardır. Onlar, Kur'an'ın gözünü yaşarttığı adamlardı. Tüyları Kur'an'la diken diken olanlardı. Bu yüzden, saraylara girerken de Allah'ın mülkünde hiç hükmündeki yerlere girdiklerini düşündüler. Şimdi ise beş yıldızlı otellerdeki toplantılara Kur'an okumak için girenler bile o heybeti taşıyamıyorlar.

Nimet bolluğunun, Allah Teâlâ'nın Kur'an nimetini karşımıza böyle kolayca koymasının getirdiği bir şımarıklıktan söz edebiliriz. Bu nimetin altında ezilmek korkusu taşımamız. Kur'an ile aramızda -elhamdülillah- iman engeli yok, bütün ağaçlar buna hamd için secdeye kapansa yetmez.

Fakat buna rağmen sıkıntımız var. Kur'an bayıltıyor bizi. Miting meydanındaymışız gibi bağırtıyor. Mısırlı hafızlar okurken Kur'an'ı, bir tek alkış tutup ısıklamadığımız kalıyor. Ama Esmâ anamız görmeyeydi salonlarımızı-camilerimizi.

Bu engelleri yerle bir edecek nesle işaretler vermek istiyoruz; Seyyid Kutub rahmetullahi aleyhin deyişle, Kur'an nesline.

Birinci sorumuz, Kur'an'ımızı rakamlar üzerinden ve matematiksel düşünmektir. Bu bir engeldir. Kaç cüz okudun, kaç hatim indirdin... engeli. Esasen "Ne kadar Kur'an=o kadar Müslümanlık" olmalı ama bu

bir kuru yarışa döndüğü zaman bu, Esmâ annemizin bahsettiği göz yaşartıp kalp ürperten Kur'an olmuyor. "Kaç sayfa okudun?" ile değil, "Hangi ayetleri hazmettin?" diye yol almak lazım.

Yine Şuabu'l-İman'da, 1804. hadis-i şerifte İmam Malik rahmetullahi aleyh, Abdullah ibni Ömer'den naklediyor ki babası Ömer radiyallahu anh, Bakara suresini sekiz yılda inceleyip öğrenmiş. Bunu on iki yıl diye de rivayet ederler. Uzun ayetleriyle beraber üç yüz civarı ayetten müteşekkildir Bakara suresi. Kur'an'ın yedi bin civarında ayeti olduğunu düşünürsek bu üç yüz ayet ne kadar yapıyor Kur'an'ın –ki o ayetlerin çoğu yanı başında indi Ömer radiyallahu anhın. 'Arapça sorunu' da yok.

Buna rağmen sekiz yılını Bakara suresine ayırmış. Sekiz yılda kaç hatim indirirsin, diye sorulur bizde. Bir çocuk, Kur'an kursunda sekiz yıl Bakara suresini ezberlese -alimallah- onu kapıcı olarak tutmaz orada hocalar.

Kur'an'ın matematiksel boyutuna takılmamız, elbette ibadet fonksiyonunu öldürmez. Yüz ayet okuyan, tabii ki doksan ayet okuyandan daha fazla sevap kazanmıştır. Ama Kur'an kaldıran ellerin kimde olduğu sorulunca görülür ki matematiğe değil kaliteye takılındadır bu. Gerekirse bir Fatiha suresi için bir Müslüman beş sene derse gider mi ve bu vakit israfı mıdır, desek; hâşâ, vaktin ta kendisidir. Değil Fatiha suresi için, onun başındaki besmele için dahi beş sene azdır.

Kur'an gibi bir kitabın ayeti olan besmele için bir ömür harcansa ne olur. Matematiksel olarak baktığımızda ise bismelenin hakkı iki dakikadır. Kur'an'la aramıza giren mesafenin en önemli sebeplerinden biri, matematiksel olarak, 'hatim indirme'ye takılmaktır. Çocuğumuzun hatim indirmiş olması sloganı, Kur'an'ın ahlakından bir ahlakla donanmasından daha değerli gelmektedir bize.

Elbette Müslüman anne, çocuğunun Kur'an'ı hatmetmiş olmasıyla sevinecek; ama çocuk camiden geldiğinde kapıdan girerken selam verince o gün baklavadan daha değerlisini yapmak lazım ona. Çünkü Kur'an'ımızın bir ayeti (وَإِذَا حُيِّئْتُمْ بِهِ بِحَسَنٍ فَخَبِّرُوا بِأَحْسَنِ مِنْهَا) çocuğumuzda dile dönüşmüş demektir. Kur'an bunun için öğrenilir zaten.

Beşinci hatmini bitirdi veya bir senedir camiye gidiyor; ama hâlâ eve girerken selam vermiyor veya babası selam verince o selamı alamıyor. Eğer böyleyse Kur'an'ın hatmi var, kendisi yok demektir. Matematiksel takıntı işte budur.

İkinci sorunumuz, Kur'an'ın dilinden -başta Arap toplumu olmak üzere- Müslümanlar'ın uzaklaştırılmış olmalarıdır. Bu yüzden, yaşadığımız topraklarda sanayi-yol-sağlık devrimi, ekonomiyle ilgili hiçbir yatırım, doğru dürüst nüfus sayımı dahi yapılmadan önce dil devrimi-harf inkılabı yapılmıştır. Bunun nedenini iyi anlamalıyız. On tane traktör yoktu bu ülkede, harf inkılabı yapıldığı zaman. Osmanlı'nın bıraktığı demiryollarına henüz beş kilometre olsun ilave yapılmamıştı...

Çünkü harf devrimi, Müslümanlar'ın Allah'ın kitabından soğumaları demektir. Bu soğuma, zamanla Kur'an'dan uzaklaşmış nesil anlamına geliyordu. Arap ülkelerinde, Kur'an dili olan Arapça yerine adına 'Ammice' denen yöresel-seviyesiz-kuruş etmez dillerin konuşulma nedeni de budur.

Üçüncü sorun da mevcut günah dosyalarımızdır. Kur'an'a sarılmayı her ne kadar konuşsak da katılaştıran kalplerimiz ve artan günahlarımız, Kur'an'la aramızdaki mesafenin fersah fersah büyümesine neden olmaktadır. Barikatlar sayıca artıyor demektir. Bu günahlara, özellikle müziği ilave etmeliyiz. Çünkü müzik, kıyamete doğru ağırlığı ve yaygınlığı artacak baş günahlardan biridir. Müzik, ilahi-sanat müziği-

tasavvuf müziği adıyla da olsa kökleştikçe Kur'an da bize mesafe koyacaktır. Ne kadar caizdir-haramdır; bu bir fıkıh konusudur ama müziğin Kur'an'la aramızdaki mesafeyi büyüttüğü gerçektir.

Müzikten zevk alan kulakların Kur'an'la haşır neşir olması zor bir ihtimaldir.

Dördüncü sorunumuz, bir madde azmanlığı çağında yaşamamızdır. Neredeyse madenî çocuklar doğuracak anneler. Para, iman gibi bir değer oldu. Beton yığınları hayatın vazgeçilmezi hâline geldi. Çamurdan yaratıldığımız hâlde topraktan nefret eder olduk. Çıplak toprak görünce üstüne hemen beton atıyoruz.

Bu katı madde düşünceli hayat, ruhların kitabı Kur'an'ın gireceği kulak, yerleşeceği vicdan bırakmadı insanda. Kur'an göklerden inen bulut gibidir; beton yığınlarını delip geçemiyor. Evlerimiz beton olmasının anlamında değil bu; betonun kalbimizin etrafında sur olmaması gerektiği anlamında.

Beşinci sorunumuz, Müslümanlar olarak siyasetimiz ve kültürümüzden uzaklaştırılmış Kur'an'ın camiler-evler-mezarlıklarda bize yeteceğini zannetmemizdir. Hayatın yüzde yüzünü siyaset yönlendiriyor, kültür ona keza. Cami ise hayatın kaçta kaçırır? Mezarlıklar hayatın kaçta kaçırır? Hayat, siyaset ve kültürle yürüyor; bu iki şeyde de Kur'an yok. Arayanı yok.

Dünyaya siyaset yön verir ve insanlar kültürle yaşarlar. Bu iki şey Kur'an'ın rengini aldığı zaman bizim dünyayı şeriatımıza göre döndürmemiz mümkün olur.

Altıncı meselemiz, Kur'an'ın tek bir zaviyeden ele alınması, bir boyuttan düşünülmesi, bir suresinin ağırlıklı hâle getirilmesidir. Ya da bir hükmünün, diğer hükümleri ezecek şekilde öne çıkarılması. Mesela; Yusuf aleyhisselam kıssası, olduğu gibi bir hayattır. Bu sureyi Kur'an'dan öğrendikten sonra, "Yusuf ile Züleyha daha sonra evlendiler mi, düğünlerini nerede yaptılar..." gibi soran bir Müslüman, Kur'an'ı es geçmiştir. Ya da İbrahim aleyhisselamın annesinin Müslüman olup olmadığını merak eden...

Bu, Kur'an'ın vereceği mesajları görememektir. Çünkü mümin bilir ki eğer böyle bir bilgi gerekli olsaydı, Allah Teâlâ onu Kur'an'a ilave ederdi. İbrahim aleyhisselam olayından ümmet-i Muhammed'e gerekli olanını vermiştir Allah. Mümin, mevcut olanın daha gerekli olanları olduğunu mu söyleyecek sanki... Kur'an'a bir noktadan takılmak, fark etmeden ondan uzaklaşmaktır. Çünkü Kur'an bütün gıdaları ihtiva eden bir market gibiyken marketten sadece salçaya takılmış kalmış olmaktır bu.

Kur'an'ın sadece cihadı anlattığını zannederek Fatih'dan Nas'a kadar her ayeti cihat gözüyle yorumlayan, ezer geçer Kur'an'ı fark etmeden. Aynı şeyi Kur'an'ı sadece ahlak-zikir kitabı zanneden de yapmış olur. Kur'an-ı Kerim'in meali-tefsirini okuyup gerisini boş veren de ezip geçmiştir Kur'an'ı. Resûlullah'sız Kur'an'ı ne edeceksin! Getireni gönder, Kur'an'ı al; var mı böyle bir şey!

Aşırılık boyutuna taşınmış her konu, Kur'an kaynaklı da gösterilse Kur'an'ın ezilme nedenlerinden olur. Kur'an'ımızın en büyük emirlerinden biri namazdır. Ama namaz, haccın yerine oturmaz. Çünkü Kur'an'ımız, hayatın tamamını ve evrenin bütünü kuşatmış bir kitaptır. Sen kendi köyünü dünya zannedersen gerisine ne diyeceksin dünyanın? Kur'an'ı böyle bir dar kafalılıktan da kurtarmak lazım.

Kitabımızla aramızdaki mesafeleri kaldırabilmek için de birtakım tavsiyelerimiz olmalı nefsimize, kardeşlerimize.

- 1- Kur'an'ımızın azametini yeniden düşünmek lazım. 'Bakara-15' dememeli bir mümin; 'Bakara suresinin 15. ayeti' demeli. Ansiklopedisi sayfası zikreder gibi yer zikretmemek lazım

Kur'an'dan. Böyle yapan gâvur olur, değil; ama tazim bunu gerektiriyor. وَمَنْ يُعْظَمَ شَعَائِرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ "Allah'ın mukaddesatına saygı gösterenler, kalplerini canlandırmış olurlar" buyuruyor Rabbimiz.

Okumasından, bakmaktan, rafta tutmaktan... her açıdan Kur'an'a tazimimiz nedir?

Bir Müslüman, gazetesini koyduğu masaya Mushaf'ını da koyarsa bu, tazimi engelleyen bir şeydir. Kur'an'ımızın Mushaf olan şekline de ayetlerine-surelerine de tazim göstereceğiz –ki bereketi ta kılcal damarlarımıza kadar işlemiş olsun.

- 2- Kur'an kalplere hitap eder ve ölü kalp, Kur'an'ı duyamaz. Kalpleri öldüren şeylerden (gıybet, iftira, yalan, zikrullahi az yapmak...) uzak durmalı ve kalp ihyası programları yapmalıyız. Bunun için de İmam Gazalî rahmetullahi aleyhin İhyâ-u Ulûmi'd-Din'inden "Kalp Afetleri" ve "Kalbi İhya" bölümlerini güzelce bir okumak lazım.

Çünkü biz kalp ümmetiyiz. Kalplerimizde enerji zafiyeti oluştuğunda bize ezan da tesir etmez Kur'an da.

- 3- Sık sık tövbe ve istiğfar etmek gerekiyor. "Neyin tövbesini yapacağım?" diyen kimse, bu sözüne tövbe ederek başlamalı işe. Tövbe edecek o kadar çok şeyimiz var ki. Tövbe gündemimiz kesinlikle olmalıdır. Akşam ve sabah, Seyyidü'l-İstiğfar'ı okumayı bunun için tavsiye edebiliriz. اللَّهُمَّ أَنْتَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ خَلَقْتَنِي وَأَنَا عَبْدُكَ وَأَنَا عَلَى عَهْدِكَ وَوَعْدِكَ مَا اسْتَطَعْتُ أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا صَنَعْتُ أَبُوءُ لَكَ بِنِعْمَتِكَ عَلَيَّ وَأَبُوءُ بِذَنْبِي فَاغْفِرْ لِي فَإِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ.

Bu duaya Efendimiz aleyhisselam, 'istiğfarın seyyidi' buyuruyor. Yatarken-işe giderken bunu mutlaka hissederek okumalı insan ve biiznillah, tövbe hareketliliği sağlayacağı umulmalı.

- 4- Fitnelerden uzak durulmalı. Özellikle kâfirlerin tezgâhlayıp kotararak müminlerin gündemine bir yolla ulaştırdıkları, Kur'an'ımız ve Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem ve hadis-i şerifleri etrafındaki fitnelerden uzak durmak lazım. Ümmet-i Muhammed'in asırlardan beri iman ettiği şeyleri bir gazete haberi gibi uluorta konuşmak bir fitne çeşididir. Neredeyse insanlar, Kur'an'ımızı, "yeniden dizelim yahu, bu sureler anlamlı dizilmemiş" diyecekler; bu da denirse şaşmayın.

Ümmetimizin bin dört yüz senedir gittiği güzergâhta ilerlemek zorundayız. Kur'an'ımızla ilgili herhangi bir dedikodu-uluorta konuşulmuş söz, fitnedir. Allah'ın kitabına karşı cüret edilmiş bir fitne. Böyle bir sözden ve sahibinden uzak durulmalıdır.

Şahsî bir beyan olarak belirtiyim ki, senelerce namaz kılmış, oruç tutmuş, ramazanda hatim dinlemiş biri bana, "Hocam inanmıyorum ama edepsizin biri çıkıp dedi ki, Kur'an'daki miras ayetlerinde matematiksel hata varmış, kâfirdir o değil mi?" deyince bile bu soruyu soranın iman açısından fitneye düştüğü kanaatindeyim. Bunu bir mümin, sormak için dahi ağzına alamaz.

"Kur'an'da şüphe yok, değil mi?" demek bir anlamda, "Olabilir ha..." demektir çünkü.

Ayet, hadis ya da İmam-ı Azam'ın sözü değil ama bir olay ne kadar ibretliktir. Kelam, usul-i fıkıh ve tefsir ilimlerinin imamı Fahreddin-i Razî rahmetullahi aleyh, bir gün Bağdat'ta talebeleriyle dolaşırken, kadının biri onun bulunduğu yerdeki kalabalığı görmüş ve yanındakilerden birine, "Yavrum" demiş, "halife mi çıktı çarşıya, nedir bu kalabalık?" Ona Fahreddin-i Razî sebebiyle kalabalık olduğunu söylemişler ve "çok büyük bir âlimdir" demişler: "Öyle büyük bir kelam âlimidir ki, şimdi burada sorsan, Allah'ın varlığıyla ilgili bin tane delil getirir."

Kadın dudaklarını bükmüş ve "onun bin şüphesi olmasa bin delil aramazdı" deyip yoluna devam etmiş. Talebeleri bu sözü Fahreddin-i Razî'ye iletmişler. Derler ki, vefat edeceği zaman Razî, talebelerini çağırıp "Şahit olun" demiş, "o ihtiyar kadın gibi ölüyorum."

Kur'an'ımızdan bir konu konuşulacak da o konu hakkında biri çıkıp gözümüzün içine baka baka Kur'an'ımızla alay edecek. Sonra da Rabbimizin huzuruna, Kur'an'a tam iman etmiş biri olarak çıkacağız... çok zor!

Bunun için Kur'an'ımızın etrafında oluşturulmuş en ufak bir fitneden, doğu ve batı arasındaki mesafe kadar uzak durmalıyız. Bir de tavsiye: Kimse kalbini şeytana karşı garantide hissetmemelidir.

5- Nesil olarak, Efendimiz aleyhisselamın hadislerinden Kur'an'ın fazilet ve azametini dair sözleri yeniden ele alalım. Sahih hadis-i şerifte Efendimiz, Bakara ve Al-i İmran surelerini okumayı tavsiye ediyor. Her evde yılda bir defa okunmasını buyuruyor. Böyle hadisleri canlandıralım ki Kur'an'la mesafemiz daha yakın olsun.

6- Ayda bir kere de olsa teheccüde kalkılıp sonrasında okunabildiği kadar okunmalı Kur'an'dan. Üç sayfa, bir sayfa, bir satır dahi olur.

Aişe anamız bir yatsı vaktinden sabaha kadar, Duha suresinden *وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَىٰ* (Sana Rabbin, 'tamam ya Rabbi' diyene kadar verecek ey Peygamber) ayetini okumuş. Aişe anamız da şefaath umudunu bu ayette gördüğü için gece boyu okumuş. Böylesi de var. Mesela; İhlas suresi de okunabilir bu şekilde...

Gece sessizliğinde Allah, sen ve Kur'an... Bu çok güçlü bir buluşmadır.

وَصَلَّىٰ اللَّهُ وَسَلَّم عَلَىٰ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.